

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XXVIII. David interium Absalonis filii luget.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Dominus afflictionem meam, & reddat mihi Dominus pro maledictione hac. Quidquid igitur, & à quibuscunque patiamur, suspiciamus ad Deum hac omnia videntem, annuentem, volentem ac iubentem, & respiciet nos Dominus, & reddet nobis bonum. In rebus omnibus cum Davide usque & usque clamemus: Dominus est, faciat, quod bonum est coram se.

CAPUT XXVIII.

David interitum Absalonis filii luget.

Concilium bellorum Absalon Hierosolymis cogit. Achitophelis sententia.

Cum David in campestribus deserti moraretur, Absalon Hierosolymis concilium illic bellicum coegit. Achitophel vir longè consultissimus, in hanc ferè sententiam dixit: Non ignotum ulli, quantus miles sit David, & quos secum adduxerit, paucos illos quidem, sed exercitissimos, leones dixeris bellicosissimos. Cum igitur bella celeritate consent, dentur mihi duodecim millia militis selecti, hac nocte lassos opprimam ex improvise. Nec erit difficile, regem in nostram potestatem redigere, caso ipsius milite aut fugato. Consilium fuisset sapientissimum, modò reperisset viros cordatos, qui ausi fuissent sequi. Perisset David, si consilium Achitophelis sterisset. Deus id evertit; Atque

Reg. c. 16. Achitophelis consilio rejecto, cum Chufai sentiant.

constituit Achitophel, quod dabit in diebus illis, quasi si quis consuleret Deum, sic erat omne consilium Achitophel. Longè aliter suasit Chufai, quem Absalon pariter audiri voluit. Ille hunc in modum peroravit: Consilium Achitophelis probare non possum. Pater tuus, ò rex Absalon, vir bellicosissimus est, qui veluti cæca talis raptis sæviat. Ac forsitan foveis ac vallis se munit. Quòd si principio prælii è nostris pauci cadant, ingentem ea res terrorem dabit, mox volabit fama victum Absalonem. Nam omnis populus novit, quantus, & quam felix bellator sit Pater tuus, & quam selectum militem secum eduxerit. Hoc igitur agamus, Israëlè univèrsam à Dan usque Berfabee ad signa evocemus. Ita vi summà irruamus in hostem, quocunque demum loci præsidio latitantem. Ita ad unum omnes trucidabimus. Quòd si alicui urbium se commiserit funibus eam cingemus, & in profluentem his tantis viribus trahemus. Consilium speciosum, sed malum. Assensu sunt autem omnes Chufai, rejecto Achitophelis consilio. Ita Domini nutu dissipatum est consilium Achitophel uti-

Reg. c. 17. David per exploratores de consilio certificat.

le, ut induceret Dominus super Absalon malum. Hæc omnia nuntiata sunt regi David per exploratores duos Jonathan & Achimaas, qui in viâ declinando periculo in puteum descenderunt, quem cura mulier texit pallio, velut hordeum siccatet. Monitus ergo David Jordanem ante lucem summo mane cum exercitu transmisit. In via Sobi & Bercellai obtulerunt regi frumentum, hordeum, farinam, fabam, cicer, Lentem, mel, butyrum, oves & vitulos pingues, tapetia quoque & vasa utensilia obtulerunt, ut fatigatorum famisitique aliquid adferrent solati.

Exercitum disponit & in tres partes dividit.

David igitur cum bono Deo suas in hoste filio vires exploraturus omnem exercitum suum in tres partes divisit, unam Joabo, alteram Abisai ejus fratri, tertiam Ethai Gethæo assignavit, ipsèmet in aciem descensurus. At obstitens populus: In tuo, ajebat, unius capite, decem millia computantur. Tu unus quæreris, te perditio perijimus omnes. In urbe potiùs præsidio nobis etis, ut si pugna minùs feliciter succedat, ad te refugiamus. At David non ignarus, neminem in suâ causâ bonum esse judicem, perquam humaniter & admodum submisè: Quod vobis, inquit, videtur rectum, hoc faciam. Ducibus autem singulariter præcipiens: Servate mihi, ait, puerum Absalon. Aded paternus animus in hoste determò agnovit filium, quem noluit obruncari. Interim Achitophel immane dolens ob sperum suum

Reg. c. 18. v. 4. v. 5.

A consilium, suus ipse carnifex gulam laqueo fregit. Jamque gemini exercitus in se ibant, non Hebræi scilicet contra Hebræos, fratres, sed contra patrem filius. Bellum miserabile, in quo & vincere & vinci grave fuit Davidi. Utrumque igitur acie commissâ, brevè numerosissimus Absalonis exercitus, ita turbatus est, ut effusissimè fugerint, viginti milia hominum caesa sint. Et quæque est plaga magna, viginti millium, & multò plures erant, quos saltus consumpsit, quàm hi, quos voraverat gladius in illâ die. Nam in silvâ illâ plurimi à fame, siti, feris, præcipitiis sunt confecti. Absalon & ipse in fugam effusus, subter proceram & admodum umbrosam quercum mulâ vehens, capillis passis, sparsaque cæsarie ramis quernis inhæsit, celeritè transeunte jumento vacuo. Hoc continuò miles Joabo duci nuntiavit. Qui ad nuntium conversus: Si vidisti, ait, quare non confodisti eum cum terrâ, & ego dedissem tibi decem argenteos scielos, & unum baltheum. Nec quidem mille argenteos acciperem, inquit nuntius, ut regis filium confoderem, quàm enim severè rex imperavit custodiendum Absalonem. Cui Joabus: Ego verò, inquit, te spectante, aggrediar illum. Et cum dicto tribus lanceis in pendulum incurrens, pectus transfodit. Cùm, que etiam palpitarè mæter, Joabi decem armigeri accurrentes, juvenem miserimum obruncarunt. Ita demum Joabus cecinit receptui, non ultra passus sævire ferrum. Absalonem è quercu solatum in propinqui nemoris fossam abjecerunt, ingenti lapidum acervo super eum ingesto. Mox duo nuntii Achimaas & Chufai pervolarunt ad regem, & victoriam nuntiârunt. Mox quæsit rex, num salvis ageret Absalon? Primis cautè dissimulavit se id scire. Alter, quod res erat, fassus est. Hic David maximo percussus in cœnave superius ascendit, flens, & identidem ingeminans: Fili mi Absalon, Absalon fili mi, quis mihi tribuat, ut ego moriar pro te, Absalon fili mi, fili mi Absalon!

Ibid. v. 8.

Absalon in quercu pendens tribus lanceis à Joabo confoditur. Ibid. v. 11.

Inde David maximo dolore percussus, & identidem ingeminans: Fili mi Absalon, Absalon fili mi, quis mihi tribuat, ut ego moriar pro te, Absalon fili mi, fili mi Absalon! Ibid. v. 33.

C Hic nobis agendum & de obitu filii, & de luctu Patris. In filii obitu æquissima Dei judicia consideranda; in Patris luctu expendendum, cur tantis lacrymis mortem atrocissimi hostis sit profectus.

§. I.

Quam verum illud prædicum? Deus judicat, cum nemo accusat. Differt subinde pœnam, non aufert tarditatem supplicii gravitate compensat. Serus nonnunquam venit ultor, sed severus. Absalon occidit fratrem; Deus tacet. Absalon mentitur patri de voto in Hebron perficiendo; Deus tacet. Absalon turbas concitat, seditionem constat; Deus tacet. Absalon conjuges parentis violat; Deus tacet. Absalon parentem armis oppugnat, ut regno evertat, hic Deus syngropham monstrans; Hæc, inquit, & hæc, & hæc etiam fecisti, & tacui.

Æquissima sunt Dei judicia, differt pœnam, sed non aufert.

D Chrylostomus in degenerem nunc filium, sævam reverà tigridem facundè excandescens: Parricida, inquit, non læsus, insanit, David lædiat & mitescit. Cessa, cessa, inquam, ne te boni omnes semper exhortent, ne audaces ex te, quod non noverant, discant. Tandem respice jam scelestissime hostis, jam respice parricida, respice, inquam, usquequaque in te cuncta sunt conversa. Te fugientem arbor excipiet, rami interiment, ligna suspendent. Injuriam patris vindicant ligna, arbor ulciscitur, rami defendunt. Nec cælum, nec terra te recipit, & aura & tellus & aqua te averlantur & excludunt.

Verè Deus judicat, Deus condemnat, cum nemo accusat. Et quidem pari metitur mensurâ. Hæc Dei sunt judicia, quæ sæpe lenta veniunt, sed tremenda. Diverforum in Absalone vitiorum mixtura fuit. i. Capillis Absalon usus est ad pompam & fastum, nunc facti sunt ei funes, quibus infelici arbori suspensus est.

Diverforum vitiorum in Absalone mixtura. Prima, Credi-

Credibile est galeam, quo celerior esset fuga, excussam. Casarium Abfalon semel tantum quot annis tondetur, ne capillorum mole nimium gravaretur. Id autem quod artonsum fuit, ducentis siclis seu nonaginta philippeis vendebatur, tanti vel pars capilli regii fiebat. Jam vero dicendus est Abfalon tot capite gessisse laqueos, quot capillos. Ammonem fratrem remulentum ferro trucidatum e mensa misit ad inferos, nunc à Joabo consobriño eadem via in idem barathrum missus est, quia frater præcessit. 3. Cor ejus tribus maximè vitiis occupatissimum fuit, ambitione, libidine, vindictæ cupiditate. Eam ob causam jure meritissimo tribus jaculis confossus interit. 4. Parentis decem conjuges violavit, idcirco ipse à decem juvenibus, dum ad quercum pendulus palpitaret, fœdè vulneratus & occisus est. Quam bonus Arithmeticus est Deus, quam non errat suo calculo, quam æquam reddit mensuram suo tempore! 5. Quia obedientiam patri præstandam contempsit abjecit, paratam patris misericordiam usurpare non potuit. Pater eum occidi vetuit, pater ei voluit parci; Deus noluit. Hic tibi, mi Lector, expendendum relinquo, quantum & quamdiu miser cum arbore sit factus, ut illa se extricaret. Etenim sat multum temporis effluxit, dum pendulum hoc funus Joabo nuntiatur, dum ille cum nuntio sermocinatur, & ad nefastam arborem decurrit. Interim Abfaloni miserabile fuit cum arbore luctamen. Ita Deus in hostes suos animadvertit, præsertim qui æternitatis obliti, in omne veritum ruunt.

Non sine gravi causâ historicus divinus occisi Abfaloni mentionem injiciens: Porro Abfalon, inquit, exerebat sibi, cum adhuc viveret, titulum qui est in valle regis: dicitur enim: Non habeo filium, & hoc erit monumentum nominis mei. Vocavitq; titulum nomine suo, & appellatur, manus Abfalon, usque ad hanc diem. Videt vanitatem hominis, mausolæum sibi struit epigraphen componit, nominis æternitatem ambit, sed brevem illam & caducam; veram, & nullis sæculis finiendam perdidit. Sic à trahendo annulo, hæstâ plurimum aberravit. Habebat regius hic juvenis exercitum numerosissimum: nam multa millia in patrem armaverat, cum Pater vix ducentos sub signis numeraret. Sed quid Abfaloni miles tam copiosus paravit, illo uti nescientem? Multas in eum præclaras dotes congesserat Natura, sed quid profuerunt illi? Ad æternitatis anulum in equo ei decurrendum fuit; Ah miser equo decidit, Angelis & diabolis Orbique toti ludibrius, cæli medius & terræ pependit; æternitatem quæsit temporariam, sed & hanc amisit, & unâ sempiternam; à furia ivit ad inferos. Quam miserum est, gladium habere bonum, & edo uti nescire, equum habere generosum, & regere illum nescire. Malus jaculator est, qui nec metam tangit, nec vicina metæ; malus eques, qui refigere discum cupit, & ex equo ruit.

§. II.

Obitum olim Epaminonda, quod Plutarchus narrat, Atheniensibus recentem esse militem, sed quid tum postea? Num flebit Antigenidas, si Tellias novas acquirit tibias? Tellias rudis & paganus tubicen, mulicus præstantissimus Antigenidas id scilicet multum moratur, et si Tellias novis canat tibiis. Sic & Abfalon exercitum ad victoriam opportunissimum contraxit, sed vincere nesciit; marmoream æternitatem sibi condidit, sed illam non desturam neglexit. Nimirum vocaverunt nomina sua in terris suis. Relinquent alienis divitias suas, & sepulchra eorum domus illorum in æternum. Quantum laborant vanissimi mortales, ut nomen suum reddant immortale! ô immortalitatem morti nimium vicinam, ô æternitatem minimè æternam! de celebritate famæ quid nobis polliceri possu-

amus? Cras moriemur, & forsitan unâ nobiscum, nomen nostrum. Domus nostras, sepulchra nostra usque ad supremam Archangeli tubam habitabimus. Hac ipsa in te Deus Abfaloni punit insigniter: nam ejus cadaver jussu Joabi in silvam delatum, & in proximam foveam sine cæremoniis ullis, temere abiectum, velut canis mortuus. Hoc demum loco jam sepultus, jure tamen lapidatus est Abfalon, prout Deus veteri lege jubet protervum & contumacem parentibus filium à toto populo lapidari. Hic igitur rex formosissimus, & cum eo illius regnum, hebdomadibus pauculis aut diebus durans est sepulchrum, fama melioris notæ non obtenta, æternitas cælestis perditâ. Vanitas vanitatum, & omnia vanitas.

Christianus Adrichomius de hoc Abfaloni extemporalis tumulo: Hodieque, ait, tibi turris & magnus acervus lapidum est, qui quotidie augetur: nam peregrinorum qui que solet lapidem illuc cum imprecatione projicere: Maledictus sit parricida Abfalon, & quicumque suos parentes impiè persequuntur, maledicti sint in æternum. Ipsi Turcæ & barbari cum execratione lapides eò jaciunt. Ita Deus judicat, et si nemo accusat.

Illud Chryostomi in Abfaloni proclamatum, nemo non animâ mente perpendat, præsertim qui peccato graviore vel unico vivit obnoxius: Cessa ab isto scelere, cessa, inquam, cessa. Delinquendi finem non facit? Subito Deus aderit, & in te finem faciet vivendi; tam futurus justus, quam fuit misericors. Patibulum & carnifex, nunquam non expectant perduelles Dei; non scelerate conscientia homo, suus ipse est carnifex, uti fuit Abfalon. Cessa igitur ab isto scelere, cessa, cessa, & æternitatem pondera. Vbi patientia Dei & misericordia locum non inveniunt, invenit justitia.

§. III.

Atque hinc tantus fuit David parentis cælo filio luctus, quem in peccatis mortuum non ignoravit. Codices sacri acerbiteratem regii luctus his verbis describunt: Contristatus itaque rex ascendit cenaculum portæ, & flevit, & sic loquebatur vadens: Abfalon fili mi, Abfalon! Quis mihi tribuat, ut ego moriar pro te, Abfalon fili mi, fili mi Abfalon! Sic loquebatur vadens, sicuti quos dolo, aut luctus è loco in locum pellunt. Hic quæstio prima oritur; Cur Ammonem & Abfaloni tam acerbo luctu, non autem filiolum è Bethsabeâ natum profecutus? imò & lætatus est? Diverisissima legendi fuit ratio: Animum parvuli æternitatis beatissimæ participem futurum, ad quietam sciverat migrare; at vero duos illos filios in sceleribus à morte deprehensos in æternam mortem præcipitatos non ignorârat. Quod Augustinus explicans: Nam ideo si vinceretur, inquit, eum occidi prohibuerat, ut edomito servaretur penitendi locus. Et quia non potuit, non orbitatem doluit in ejus meritu, sed quia innoverat, in quas penas tam impiè adultera & parricidalis anima raperetur. Ita non desperando desisterat vivum, spe finitæ flevit occisum. Idem adstruit & Bernardus: Planxit meritò David super parricidâ filio, cui perpetuè sciret obstructum exitum de ventre mortis criminis. Huic Saulem adjungens: Et quidem inquit, resurgent, sed non ad vitam, ut vivi in morte infelicibus moriantur. Hæc Theodoretus etiam confirmat non absimili dicto: Tanquam pius luxit eum, qui non poterat amplius curari per penitentiam. Nam post mortem plaga peccati est immedicabilis.

Eam deinde ob causam tam graviter lamentatus est mortem Abfaloni David, quia noverat volumem æternitatis immensum, inexplicabile, interminatum; æternitatem ipse meditatus, assidue annos æternos in mente habuit. Optimè secum ratiocinatus David dixerit: Si ego, mi fili, pro te moreter, vitam perderem non longam, tu perdidisti æternam. Inexhausta, infinita æternitas

Secunda.
Tertia.
Quarta.
Quinta.

2. Reg. c. 18. vers. 18.

Vanitas Abfaloni in structura monumenti nominis sui.

De qua re a Deo punitus.

Dom. c. 11. v. 20. 21.

Eccl. 1. vers. 2.

Cur David acerbiori luctu Ammonem & Abfaloni quam filiolum è Bethsabeâ natum profecutus. Aug. de doctr. Christi. l. 3. c. 21. Et contra Gaud. de civitate Dei. l. 1. c. 22. et 7. Bern. ser. 26. in Cant. Theodoret. q. 26.

Ps. 76. v. 6.

æternitas parenti optimo tam amaras excussit lacrymas. Non suam hic pater doluit orbitatem, non filii juvenutem, non mortis genus, non sepulchri vilitatem, æternitatis doluit irreparabilem jacturam. Obsecro, Christiani, mœtores & dolores nostros omnes, & quidquid demum in vitâ illatibile videtur, ad hanc amulsum quivis sedulo sic examinet: Id, quod doleo, non temporis aut fluxæ rei jactura est, sint licet aliquot centena millia philippeorum hosti tradenda, sit perdendus Orbis universus, sit fortunaturæ omnium, insuper & capitis periculum adeundum: hoc exiguum, hoc leve, hoc nullum est damnum æternitati collatum. Amisiss omnibus, ad beatos nihilominus, & quidem securius migrare poterimus. *De* verò peccatis involutum mori, hoc damnum est æternum, hoc nullis sæculis gemendum fatis & legendum. Idem in lucris & rebus secundis sentiendum. *Quærendum:* Quid hoc lucrû, quid hoc gaudiû est? breve quid ac temporariû, depercut ævo omnia. Quid ergo mihi plaudam de his lucris, de his gaudiis? Hodie fortassis fruatur, cras ubi hæc erunt? & ubi ego? si lucrum gaudiûve sit æternum, hoc votis omnibus complectar. Annos æternos in mente habeat, qui veram lucrûs & gaudiû temperantiam amat.

C A P V T XXIX.

David famis triennio medetur.

DEMONAX Adriani ævo sapiens Philosophus, summus amicitia encomiastes, cum solaretur hominem, qui filii mortem tam acerbè lugebat, ut solatium omne repudiaret, his eam pollicitis aggressus: Ego, inquit, filium tuum ab inferis revocabo, si tres mihi nominaveris, qui obitum nullius luxerint. Hic orbatu filio pater huc illuc versare animum, & cogitationem per omnes notas circumferre, nec tamen ullum reperire, quem cognati aut chari funeris luctus non afflavit. Quid igitur, inquit Demonax, te ipsum discrucias, quasi novum aliquid eveniret? Impera dolori: parentes liberis orbari, quotidianum est. Cum Absalonis mortem adeo multas lacrymis deflexeret rex David, Joabus id grandem luctûs intemperantiam censens, liberrimè in eum, ut dicemus, invehit, sed utque regem non solatii mulso, sed acri reprehensionis aceto perluit. *Confudisti hodie, inquit, vultus omnium servorum tuorum, qui salvam fecerunt animam tuam, & animam filiorum tuorum, &c. Diligis odientes te, & odio habes diligentes te: & ostendisti hodie, quia non curas de ducibus tuis, & de servis tuis. Et verè cognovi modò, quia si Absalon viveret, & omnes nos occubuissemus, tunc placeret tibi. Nunc igitur surge, & procede, & alloquens satisfac servis tuis. Iuro enim tibi per Dominum, quòd si non exieris, ne unus quidem remansurus sit tecum nocte hac: & pejus erit hoc tibi, quàm omnia mala, quæ venerunt super te ab adolescentiâ tuâ usque in præsens.*

Audite reges & Principes solutissimam oris libertatem, quæ una vobis in omnium rerum copiâ deest, sed vestrà plerunque culpâ. In Aulis veritas, nisi quàm blandissimè accedat, velat rusticana, fordens femina repellitur. Veritatem planam & inornatam venditurus, cautelas & blanditias centum excogitet necesse est, ut merces suas extrudat. Veritatis paullulum asperioris impatientes nimium & inasuetas aures gerimus, quæ tunc maximè vulnerantur, cum minimè deberent. Nil plerumque minus sciunt reges, quàm placido tranquilloque animo audire verum. * Pharmaceutum regibus videtur amarissimum ex vero moneri. Cum igitur magnates haud æquis auribus apertam veritatem audiant, hinc rari aut nulli sunt, qui eam dicant. Utrumque vitiosum, & orbi summè noxium.

Tom. II.

A Postquam igitur Joabus hoc oris lixivio regem suum defricuit, rex mirissimus, velut famulus palatinus paruit, luctum posuit, & publico se commisit.

Sed gravius priore incandium exarsit: Tribus Israël & Tribus Juda ob rem in urbem comitatum, discordiâ gravissimâ expeunt contendere. Seba occasione usus, seditionis ducem se gessit, & Israël omnem à David rege avexit. Rex igitur Hierosolyma properavit, ut illic felicius turbas componeret. Interim Joabus Amasam Absalonis Imperatorem & jam Davidis ducem, ne nimium regis favoribus cresceret, velut amicissimè salutans interfecit, & suas Abisai fratris copias conjunxit ad persequendum Seba. Hic ubi cognovit, tantis se viribus peti, in urbem Abela confugit. Mox eam Joabus obsidione cinxit minime otiosâ, statim namque militem immisit, qui muros digreter. Hic sagax femina cum Joabo è mœnibus collecta, ad suos inde cives regressa, eò rem deduxit, ut amputatum Seba caput per muros projiceretur Joabo. Qui mox obsidione solutâ ad regem rediit Hierosolyma.

At verò Hierosolymis fames & magna charitas anonæ cœpit sævire. Anno demum tertio David oraculum consuluit de causâ mali. Respondit est in causâ esse Saulis & sanguinariam Saulis domum, quæ Gabaonitas impiè occidisset. Hoc David interrogans: Quod vestri, ait, piatulum erit? At illi: De argento, inquit, & auro non certamus. Virum, qui attrivit nos, & oppressit iniquè, ita delere debemus, ut ne unus quidem residuus sit de stirpe ejus in cunctis finibus Israël.

Dentur nobis septem viri de filiis ejus, ut crucifigamus eos Domino in Gabaâ Saul quondam electi Domini. Dedit eos rex, vers. 6.

quos Gabaonitas crucifixerunt in monte. Hic admirandum fratris facinus eluxit. Respha Saulis pellex, exacta est duos filiorum dare attolendos in crucem. At illa rigidum sibi lectulum ab cœcibus stravit cilicium, ubi ipsa custos pervigil diu nocturne, nec avibus nec feris permisit, quidquam injuriæ inferre, crucifixis, dum è crucibus, annuente David, in tumulos abierunt. Deinde bella è bellis orta. Hic tria nobis potissimum explicanda. 1. Quantis Davidem Deus calamitatibus & ærumnis exercuerit. 2. Quòd diurnæ famis, aliorumque complurium malorum causâ fuerit oppressio pauperum. 3. Quantam David mansuetudinem hostibus exhibuerit, ut jure vociferemur: *Memento Domine David, & omnis mansuetudinis ejus. Summa ferè dictionis, vers. 1.*

medela famis, quam David reipublicæ adhibuit.

§. I.

DE Davide rege jure optimo dixerim illud, quòd ad Polybium scripsit Seneca: Nemo magis ex omnibus mortalibus hominem esse se, dum inter mortales erat, sensit. Tamen id tantòque luctus cepit reorum omnium capacissimum ejus, peccatus, victor que divus Augustus, non gentium tantummodo externarum, sed etiam dolorum fuit, judicavitque non militandi tantum disciplinam esse servandam, sed etiam dolendi, omni genere orbitatis vexatus; liberos, nepotes, generos mors ei ademit. Hebræum regem David lacrymabilis profus orbitas adeo afflixit, ut inter afflictissimos hominum jure censerî potuerit. *Ærumnarum fatis habuisset, si hanc unam habuisset. Rex tantus, vir plenus spiritu sancto, filiorum suorum duos ad inferos rapi videat? Amnon incestuosus in mensâ temulentus subito interfectus, Absalon non minus incestuosus, insuper & parricida, dum impia in parentem arma movet, confossus, de Adoniâ dubium. Hæc illum non afflixerint lethali ægritudine? Nemo igitur vel suæ, vel parentum sanctimonie fidat; optimi parentes pessimos non raro liberos educant, præsertim si eos non maturè & pæne in cunis subjiciant disciplinæ. Nemo status loci, sociorum sanctitati fidat: Anima, quæ peccaverit, ipsa morietur. vers. 4.*

D I. Quantis Davidem Deus calamitatibus exercuerit. *In lacrymabili damnatione filiorum.*

Cccc

Nemo

David æternitatis jacturam doluit in Absalone.

Mortuus in peccatis legendus est.

Joabus redarguit Davidem quòd lugebat morte Absalonis.

Veritas ab aulis repellitur.

Salvatorum in aulis.

Seba seditionem movet.

Persecutio nem patitur a Joab & obsætur.

Capite truncatur.

Quæ causa famis in Jerusalem.

2. Reg. c. 21. vers. 6.

Tria explicantur.

Psal. 137. vers. 1.

In lacrymabili damnatione filiorum.

Ezech. c. 18. vers. 4.